

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено

Громадською радою доброчесності

18 травня 2017 р.

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду

Шевченко Тетяни Валентинівни

критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про **Шевченко Тетяну Валентинівну** (далі – Кандидат), яка є суддею у відставці, Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

У 2008 р. Україна програла справу «Яременко проти України» у Європейському суді з прав людини, який визнав, що ключові докази у справі були отримані з порушенням низки основоположних прав (http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_405).

Так, 31.07.2009 р. Верховний Суд України на спільному засіданні Судової палати у кримінальних справах та Військової судової колегії розглянув кримінальну справу за клопотанням заступника Генерального прокурора України та захисника Буценка А.П., внесеними за поданням п'яти суддів, про перегляд у порядку виключного провадження вироку Апеляційного суду міста Києва від 20.11.2001 р. щодо Яременка О.В. та Самойленка А.П. За результатами розгляду Верховний Суд України ухвалою виключив з мотивувальної частини посилання на ці докази, але вирок залишив без змін (додаток 1). На той час Кандидат входила до складу Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду України і перебувала на робочому місці (додаток 2).

У 2015 р. Європейський суд з прав людини у рішенням у справі «Яременко проти України 2» (http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_a75) зазначив, що:

«Верховний Суд України здійснив доволі критичну оцінку висновків Суду у попередній справі заявника, прийнявши лише один з висновків Суду за підпунктом «с» пункту 3 статті 6 Конвенції та не погодившись, прямо або непрямо, з рештою висновків. Суд доходить висновку, що нове рішення, ухвалене у справі заявника переважною мірою знову ґрунтувалося на тих самих доказах, отриманих у порушення процесуальних прав заявника, та при цьому існували серйозні твердження, які органи влади так і не спростували, що усі визнавальні покази було отримано під примусом, а отже, вони були «плодом отруйного дерева» Отже, визнання Верховним Судом

України заявника винним здебільшого ґрунтувалось на використанні доказів, отриманих у порушення Конвенції, як було встановлено у попередньому рішенні у справі «Яременко проти України». Зважаючи на зазначені вище міркування, Суд вважає, що під час провадження з перегляду справи заявника Верховний Суд України лише закріпив порушення права заявника на справедливий судовий розгляд, його права на захист, права на мовчання та права не свідчити проти себе» (див. п. 54, 66, 67 Рішення)».

Таким чином, Верховний Суд України свідомо проігнорував рішення Європейського суду з прав людини у першій справі, що призвело до ще одного програшу України в Європейському суді з прав людини.

Також Кандидат була у складі колегії суддів, що ухвалою від 11.05.2006 р. залишили касаційну скаргу Волкова Ю. В. без задоволення, а рішення апеляційної інстанції - без змін (додаток 3).

У 2013 р. Європейський суд з прав людини рішенням у справі «Юрій Волков проти України» (http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_991) постановив, що було порушення підпункту «с» пункту 3 статті 6 Конвенції у поєднанні з пунктом 1 статті 6 Конвенції.

Крім того, у декларації доброчесності, яка міститься у матеріалах досьє, Кандидат підтвердила, що не приймала одноособово чи у складі колегії суддів рішення, передбачені статтею 3 Закону України “Про відновлення довіри до судової влади в Україні”. Частина друга статті 3 цього Закону визначає, що перевірка проводиться щодо суддів, які одноособово або у колегії суддів розглядали справу або ухвалили рішення з допущенням порушень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, констатованих у рішенні Європейського суду з прав людини.

Щодо цих фактів Кандидат надіслала повідомлення на інформаційний веб-портал Громадської ради доброчесності, у яких вказала таке:

“Заповнюючи декларацію доброчесності, у п.17 я погодилася із твердженням про те, що мною не приймалися одноособово або у складі колегії суддів рішення, передбачені ст.3 Закону України “Про відновлення довіри до судової влади”. Зробила так тому, що вважала, що цей закон не стосується мене, як судді у відставці”(додаток 4).

Однак Громадська рада доброчесності не може погодитися з наведеною аргументацією Кандидата. Адже у п. 17 декларації доброчесності Кандидат повинен підтвердити чи приймалися за його участі рішення, передбачені статтею 3 Закону України “Про відновлення довіри до судової влади”.

Відповідно до пункту 5 Правил заповнення та подання форми декларації доброчесності судді у разі заповнення декларації вперше в ній зазначаються твердження щодо обставин, які мали місце **упродовж усього життя** особи, яка її заповнює.

При цьому той факт, що Кандидат була суддею у відставці на момент прийняття Закону “Про відновлення довіри до судової влади в Україні” жодним чином не впливає на її обов’язок повідомити чи брала вона участь у прийнятті рішень, визначених статтею 3 Закону під час своєї суддівської кар’єри.

Крім того, ми вважаємо, що якщо Кандидат справді мала сумніви щодо заповнення декларації і не бажала приховувати свою участь в ухваленні відповідних рішень, вона могла відобразити ці сумніви у додаткових поясненнях, можливість надання яких передбачена формою декларації доброчесності, і повідомити про відповідні справи. Однак Кандидат не скористалася такою можливістю.

З огляду на це вважаємо, що Кандидат повідомила неправдиві відомості у декларації доброчесності.

На підставі викладеного, Громадська рада доброчесності вважає, що Кандидат Шевченко Тетяна Валентинівна не відповідає критеріям доброчесності та професійної етики.

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

Водночас цей висновок можна доповнити **додатковою інформацією** щодо Кандидата.

У мережі фейсбук Кандидат розмістила допис щодо обставин спілкування з представниками державтоінспекції.

“Вже 19 років, як я за кермом. За цей час було всяке. То світло забуду ввімкнути за межами населеного пункту, то швидкість трохи перевищу. Були й незначні ДТП, правда, ніколи з моєї вини. Тобто, досвід спілкування з ДАІшниками, а тепер поліцейськими, маю багатий. Коли зупиняють, одразу ж відкриваю дверцята та надаю документи, **включаючи і суддівське посвідчення - для дисциплінування обоїльної поведінки**. Якщо знаю, що винна, з посмішкою- "Пробачте, поспішала, але надалі буду уважнішою!" Якщо причина зупинки незрозуміла, питаю про неї, за необхідності з'ясовуємо, що я не викрадала своєї машини, чи щось інше:). На останок чую : "Щасливої дороги!" І їду собі з Богом. Так і їджу, так і живу” (додаток 5).

На думку Громадської ради доброчесності, та обставина, що Кандидат використовує посвідчення судді, демонструючи його під час зупинки авто Кандидата працівниками правоохоронних органів, в очах суспільства може сприйматися як використання Кандидатом свого статусу судді для уникнення відповідальності.

Вважаємо, що ця обставина повинна бути оцінена Вищою кваліфікаційною комісією суддів України у сукупності з іншими даними, що характеризують Кандидата.

Додатки

Додаток1: 05 Ухвала ВСУ - перегляд справи Яременка О.В.- 31.07.2009 (2)

Додаток2: Відповідь Верховного Суду України на запит.

Додаток3: Ухвала від 11.05.2006

Додаток4: Пояснення Кандидата на портал ГРД

Додаток5: Допис Кандидата у фейсбук

Координатор

Громадської ради доброчесності